

скиятъ лѣтописецъ Малала. И тие два писателя са причисляватъ въ числото на дѣятелите въ вѣкътъ на Симеона. Да опомѣнеме още Монаха Храбра, на когото статията „за писмената“ е станала класическа за старите букваре и която ни дава драгоцѣнно свидѣтелство за изнамиранieto и за характерътъ на най-древнята славянска азбука. Храбаръ е писалъ въ онова време, „когато още сж живѣле оние хора, които сж видѣле Кирила и Методия“, а именно въ 12-то столѣтие. Тука сме длжжни да изнесеме на видъ и името на пресвитера Козма, който е изобличалъ, както ще да видиме по-послѣ, силно разпространенната въ онова време богомилска ересь.

Биле сж, безъ никакво сжмнѣние, и други писатели, но тѣхните имена сж останале за насъ неизвѣстни. Освѣнъ това, ние намираме и много други сжчинения, които могатъ да принадлежатъ на оная епоха, но тие вжрватъ по това сжщо византийско направление и не измѣняватъ общата характеристика.

Съ това собствено са и свжршва единствен-но живата епоха на бжлгарската писменность. Преминале само нѣколко поколѣния послѣ Симеона, и бжлгарското царство, което било потрѣсено по-напредъ отъ рускиятъ князь Свѣтослава, било разрушено отъ византийците (1019 г.).

Преминалъ джлагъ периодъ време преди да са появи новото бжлгарско царство, което освободило бжлгарскиятъ народъ отъ грцкото политическо и ерархическо угнѣтение. Изново са появява вжзможность за национална дѣятелность въ литературата. Но намъ е твжрде малко извѣстна